

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III.

V sredo 12. Svečana. 1845.

List 7.

ZIMA.

Ojstra sapa lice brije,
Gojzda verhe burja vije,
Ti zdihuješ, dragi gaj!
Pevce kličem tvoje trate,
Slavce glasne, druge svate;
Odgovori! Kje so zdaj?

Star sim, siv, nadloge truden,
V oblačilo sever studen
Je ledeno me zavil.
Pevci cvet so moj ljubili,
Sivca stok v nemár pustili,
Svatov trop mi zvest ni bil.

Zgube vadi se terpeti,
V ovetju se ne da živeti,
Zima pride, dalječ ni.
Britke sape ne pozabi,
Ko te v svate pomlad vabi,
Vnema serca lahko kri!

Zita išem klasje gladko,
Vinograda grozdje sladko,
Mlade cvetlice obraz,
Pisan pert zelene njive,
Rahle breskve, sočne slive,
Kje je cvetje, kje je klas?

Blaga prazno je torilo,
Truplo moje ovenilo,
Zlate sklode glinjen roč.
Breskve rahle, slive sočne,
Davke sreče opotočne,
Jih ne najdeš, hodi proč!

Vse lepote tvoje zbrane,
Na posodbo so ti dane,
Le za malo dobe v pest.
Terjal čas bo posodilo,
Vzel bo pokoj za plačilo,
Grenke solze za obrest.

V pert mervtaški je zavito,
Pod ledeno rjuho skrito,
Premoženje tvoje, gaj!
Zguba taka v dušo peče,
Proti volji solza teče,
Solza moja, serčna saj.

Hrani solze, tug se vari,
Moje bitje prav prevdari,
Glej nad mano jasen zrak!
Smotri žarke zvezd ugodnih,
Porok lepih ur prihodnih
Je ozir dobrave tak.

Ko ti nekdej krasno cvetje,
Zrelo sadje, vse imetje,
Zimska sapa podrobi,
De le zrak na une strane
Brez oblakov ti ostane,
Zalovanja treba ni!

Jablan letnih ur prijazen,
V ivju stoka ploda prazen,
Nima znamnja radosti;
Nima sence blage za me,
Golo glavo, nage rame,
Proti nebu v zrak moli.

Milost kliče zdaj iz neba,
Pred je mislil, de ni treba,
Ko je sadja svest si bil.
Bertja breme je nabiral,
Spodno zelše zlo zatiral,
Vež bogastvo v prah molil.

Zbudi se! Na kviško lice
Sreče sin! ko gluh pravice
Na blazinah zlatih spiš!
De prepozno, z bičem mahnjen,
Iz blazine v ternje pahujen,
Tega v stoku ne storiš.

Krasno klila je pšenica,
Sterna slava, njiv kraljica,
Siromaka zlati up.
Vse požgal bo šibke kale,
Zernje mehko, stebala male,
Zime take divji strup.

Pusti kale, to so čudi;
O skrivnostih se ne trudi,
Bolji um o tem skerbi.
Kjer je temno, tam ne sodi,
Kar zadene, prav ti bodi,
Ne obupaj, če boli.

Tri trenutja daj preteči,
Mogel boš, de prav je, reči,
V jedru bitja snuje Bog;
Ter ne zabi te resnice,
De prihodni zor pšenice
Vse vtolaži, jok in stok.

Slava tebi, Bog resnice!
Cvet prihodni, zor pšenice,
Vse ozdravi, kar boli.
Tri trenutja poterpljenja
V krasno ceno oživljenja --
To so v morju kaple tri!

Koseski.

Koliko njiv se spodobi sa eniga kmeta?

Vi se posmehujete nad tem prafhanjem, ter si mi flite, zhe je vezh njiv, vezh se samore posejati, vezh shita perdelati, bolj sebe, in svoje rediti. Kjer je vezh shita, se samore vezh prodati; zhe je vezh

denarjev, loshej se davki plazhajo, in zhlovek lepshi febe in fvoje oblazhi. Vi ste sdaj zelo rezh dobizhkov nafhteli, ter mi flite, de le kaki bebez (tumpez) kaj takiga prafhati samore. Ravno takó, kakor vi, je Pavl Fajdlazh mi flil. On je imel veliko vezh njiv, kakor njegovi fofed Miha Prevdamnik,